

AMARI

ÉS A
SÖTÉT ERŐK

B. B. ALSTON

Amari Peters mindig hitt abban, hogy Quinton, a bátyja él. Ezért amikor a szekrényében felfedez egy ketyegő borítékot, benne egy nevezési lappal a Természetfeletti Ügyek Hivatalának kalandtáborába, már biztos benne, hogy ez a titkos szervezet a kulcsa a bátyja eltűnésének. Miközben a világot egy gonosz varázsló fenyegeti, az osztálytársai pedig ellenséget látnak benne, Amari iszonyúan magányosnak érzi magát. Ha viszont feladja, és nem megy át a kalandtábor vizsgáján, talán soha nem fogja megtudni, mi is történt a bátyjával.

B. B. ALSTON már tizenévesen elkezdett írni, kispírnazista korában rémisztő történetekkel szórakoztatta osztálytársait. Jelenleg a dél-karolinai Lexingtonban lakik. Szívesen indul el ismeretlen utakon a szabadidejében, hogy megtudja, hová vezetnek.

Első regénye ez, amely azonnal fel is került a *New York Times* toplistájára. Sorozatnak készül, és meg is filmesítik; a jogokat a Universal Pictures vette meg.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.bbalston.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A történet egy varázslatos, veszélyes, izgalmas és humoros világot mutat be. Bár sok párhuzamot lehet vonni a főhős és egy bizonyos varázslófiú között, az olvasók drukkolni fognak Amari sajátos elszántságának és szellemességének.”

Horn Book Magazine

„Minden alkalommal, amikor már azt hittem, hogy rájöttem, merre tart a sztori, valami váratlan dolog történt, ami mindent megkérdőjelezett. Mire a könyv felénél jártam, már nagyon izgultam. Nem tudtam elég gyorsan olvasni!”

MuggleNet

„Szédítő kalandok és nagykamaszos, szemtelen flegmaság jellemzik ezt az élvezetes, kihívásokkal teli utazást. Amarinak a faji megkülönböztetéssel és megélhetési nehézségekkel kapcsolatos tapasztalatai alakítják ki erős akaratú, mélységesen becsületes jellemét.”

Booklist

„A cselekmény akciódús, mágikus világa hívogató. Egy kitűnő, kiskamaszoknak szóló fantasy, amely azonnal meg fogja teremteni a maga rajongótáborát.”

School Library Journal

„Az egyes szám első személyben megírt elbeszélést lendületes, eleven képek, izgalmas cselekmény és az ítélkezéssel kapcsolatos erős üzenetek jellemzik. Figyelemre méltó sorozatkezdés!”

Kirkus Review

B. B. ALSTON

AMARI

ÉS A
SÖTÉT ERŐK

← részlet →

Delfin
KÖNYVEK

*Feleségemnek, Quinteriának,
aki mindig hitt bennem*

1

AZ IGAZGATÓI IRODÁBAN ÜLÖK. MÁR MEGINT. AZ ÜVEGAJTÓ túloldalán, az előtérben Merritt igazgatónak Emily Grant mamája magyaráz. Kezeivel vadul gesztikulál, az ember azt hihetné, nem csupán annyi történt, hogy meglöktem azt a felfuvalkodott hercegkisasszony lányát. Emily mászott a képembe, nem fordítva. Nem az én hibám, hogy közben elvesztette az egyensúlyát, és mindenki szeme láttára a fenekére esett.

Emily az anyja mögött áll a rajongóival. Barátnői kezüket a szájuk elé téve sutyorognak, és közben kigúvadt szemmel méregetnek az ajtó üvegén át. Nyilván alig várják, hogy elkapjanak, amikor egyedül vagyok. Hátradőlök a székemben, mert így nem látnak rám. *Gratulálok, Amari! Ezt megcsináltad.*

Felpillantok a barna bőrű srácre az igazgató íróasztala mögötti falon, és felsóhajtok. Quinton büszkén magasba tartja a díjat, amit a matekversenyen nyert. Mama és én lelkesen éljenezzük, bár ezt nem látni, mert mi nem vagyunk a képen.

Mára azonban nincs már mit éljeneznünk.

Nyílik az ajtó. Mrs. Grant vonul be, és mögötte a lánya. Egyikük sem néz a szemembe, és a lehető legtávolabbra ülnek le tőlem. Utálatuk betölti az igazgatói irodát. Homlokomat ráncolva keresztbe fonom karomat a mellkasomon. Az utálat kölcsönös.

Aztán mama érkezik kék kórházi egyenruhájában; megint miattam kellett elkéredzkednie a munkából. Kihúzom magam ültőmben, hogy beszéljek, ő azonban gyilkos pillantást vet rám, torkomra forrasztva a szót.

Utoljára Merritt igazgató foglal helyet. Fáradt tekintete hol egyikünkön, hol másikunkon állapodik meg.

– Tudom, hogy régóta hadakozik egymással ez a két lány. Mivel azonban ez az utolsó tanítási nap...

– Azt akarom, hogy vonják vissza ennek a kis boszorkánynak az ösztöndíját! – fakad ki Mrs. Grant. – Nem azért fizetem a tandíjat, hogy a lányomat megtámadják a folyosón!

– Megtámadják? – kezdeném, de anyám leint.

– Amari okosabb annál, semhogy kezét emeljen másokra. A mostani helyzet azonban régóta érlelődött. Ezek a kislányok azóta zaklatják a lányomat, mióta betette ide a lábát. Olyan durva kommentekkel tűzdelték meg a közösségi fórumokon az oldalait, hogy fontolóra vettük, hogy töröljük a profiljait.

– És mi foglalkoztunk is a dologgal, amióta a tudomásunkra jutott – szólal meg az igazgató. – Mind a négy kislányt írásban figyelmeztettük.

– És miért nem beszélünk arról, amit az arcomba fröcsögnek? – hajolok előre a széken, miközben szinte lángol a képem. – Koszos Koldusnak vagy Ingyen Ebédnek neveznek, és minden lehetséges alkalommal emlékeztetnek, hogy a hozzám hasonlóknak nincs itt keresnivalójuk.

– Mert nem is tartozol ide! – mondja Emily.

– Csönd legyen! – csattan föl Mrs. Grant. Emily a szemét forgatja.

Mrs. Grant feláll, és mama felé fordul:

– Majd elbeszélgetek én is a lányommal, de a magáé fizikailag bántalmazta az enyémet! Fel is jelenthetném! Köszönje meg, hogy csak idáig vittem az ügyet!

Mama begurul, de a nyelvébe harap, és hallgat. Vajon azért, mert Emily anyja tényleg feljelenthetne engem? Gyakorlatilag az egész suli tanúja volt a történeteknek.

– Gyerünk! – szól rá Mrs. Grant a lányára. Elindulnak az ajtó felé, Mrs. Grant azonban hirtelen megáll, megfordul, és visszanéz a helyiségre. – Várom a hírt az ösztöndíj visszavonásáról! Különben a szülői munkaközösségnek lesz egy-két szava a következő gyűlésen.

Az ajtó bevágódik mögöttük.

Annyira bepörgök, hogy alig bírok ülni. Ez az egész piszkosul igazságtalan! Az Emilyhez és Mrs. Granthez hasonló emberek nem értik, milyen az, ha nincs pénz. Bármit büntetlenül megtehetnek, míg nekünk minden lépésünkre ügyelnünk kell.

– Tényleg elveszik Amari ösztöndíját? – kérdi mama elvékonyodott hangon.

Merritt igazgató lesüti a szemét.

– Zéró toleranciát hirdettünk minden fizikai bántalmazással szemben. Az iskolai szabályzat a jelen esetben elbocsátást ír elő. A kislány ösztöndíjának visszavonása még a legenyhébb büntetés, amit felajánlhatok.

– Értem... – mormolja anyám, és magába roskad a székén.

Haragom szégyenbe fordul át. Eleget bánkódik szégyény Quinton miatt. Nem lett volna szabad nekem is kiborítanom, csak mert képtelen vagyok elbánni néhány iskolai zaklatóval.

– Tudom, hogy Quinton eltűnését nagyon a szívedre vetted – fordul felém Mr. Merritt. – Remek kölyök volt, aki előtt ígéretes jövő állt. Nem kell atomfizikusnak lenni ahhoz, hogy valaki meglássa a kapcsolatot az ő elvesztése és a te viselkedési problémáid megjelenése között, Amari! Elintézhetek egy ingyenes találkozót egy pszichológussal.

– Nincs szükségem pszichológusra! – jelentem ki.

Mr. Merritt elkomorodik.

– Pedig beszélned kellene valakivel a haragodról!

– Tudni akarja, miért löktem a földre Emilyt? Azért, mert úgy gondolta, hogy vicces azzal poénkodni, hogy a bátyám meghalt. Pedig ez nem igaz! Nem érdekel, ki mit mond! Tudom, hogy életben van! Meg fogom találni, és akkor majd mindenki megláthatja!

Egész testemben remegek, és könnyek gördülnek végig az arcomon. Merritt igazgató hallgat. Mama lassan feláll, és a karjaiba von.

– Menj a kocsinhoz, kicsim! Nekem még dolgom van itt.

Nem beszélünk a hazaúton. Quinton majdnem fél éve tűnt el, de kevesebb időnek érződik. Mintha csak a minap hívta volna fel mamát azzal, hogy karácsonyra itthon lesz. Ami nagyon jó hír volt, hiszen érettségi óta alig láttuk.

Azóta hogy megkapta azt a flancos állást, ami titoktartást igényelt, így nem mondhatta el senkinek, mit csinált.

Én váltig állítottam, mert úgy is gondoltam, hogy Quinton valamiféle titkos ügynök, mint James Bond. De erre ő csak rám nézett a félmosolyával, és annyit mondott:

– Tévedsz, de azért nem *teljesen*...

Hiába akartam többet kicsikarni belőle, csak nevetett, és megígérte, később, ha nagyobb leszek, mindenbe beavat.

Quinton rém okos. Kitüntetéssel végzett a Jefferson Gimnáziumban, és két előkelő főiskola is teljes ösztöndíjat ígért neki. Ő azonban mindkét ajánlatot visszautasította, azzal, hogy már van munkája, csak a jó ég tudja, kinél. Mikor eltűnt, mérget mertem volna venni rá, hogy a szupertitkos állása miatt történt. Vagy hogy legalábbis valamelyik munkatársa tudja, hová lett. Mikor azonban felvetettük ezt a lehetőséget a nyomozóknak, úgy néztek ránk, mintha elment volna az eszünk.

Volt pofájuk azt mondani, hogy Quinton tudomásuk szerint munkanélküli. Nincs bejelentve az adóhatóságnál, tehát nem lehet állásban. Ennek azonban nem volt értelme, a bátyám nem hazudott volna egy ilyen horderejű ügyben. Mama közlésére, miszerint Quinton rendszeresen küld nekünk pénzt, hogy segítsen kifizetni a számláinkat, a nyomozók felvetették, hogy olyasmibe keveredett, amiről jobb, ha nem tudunk. Valami illegális dologba. Mindig efféléket gondolnak rólad, ha a Woodban, a lerobbant Rosewood lakótelepen laksz.

Autóink átdöcög a vasúti síneken, jelezve, hogy a mi környékünkre értünk. Nem hazudok, amikor azt mondom, más érzés itt lenni, mint a város túloldalán. Mintha a nap is szebben sütne a Jefferson Gimnáziumra és a köré épült színes házakra. Ahonnan én jöttem, ott minden

szürkébb. Italboltok és zálogházak mellett haladunk el. Drogkereskedők támaszkodnak az utcai jelzőtábláknak, pitiáner útonállók, akik azt képzelik, övék a világ. A nagyobb srácok között, aranylánccal a nyakában, felfedezem Jaydent, aki velem járt általánosba. Felismeri az autónkat, és rám mosolyog, mikor elgördülünk mellettük.

Megpróbálom viszonzni a mosolyát, de nem tudom, az enyém mennyire meggyőző. Quinton eltűnése óta nem beszélünk. Azóta nem, hogy együtt kezdett lógni ezzel a bandával, noha megígérte a bátyámnak, hogy távol tartja magát tőlük.

Miután beállunk a lakásunk elé, anyu a tenyerébe temeti az arcát, és elered a könnye.

– Jól... vagy? – kérdezem.

– Úgy érzem, hogy cserbenhagylak, kicsim! Tizenkét órás műszakokban dolgozom, hetente öt napot. Jó lenne, ha lenne valaki körülöttem, akivel beszélhetsz.

– Semmi bajom. Tudom, hogy azért gürizel ennyit, mert muszáj.

Mama megrázza a fejét.

– Nem akarom, hogy annyit küszködj, mint én! A Jefferson Gimnázium ösztöndíja lett volna a belépőd egy jobb főiskolára és egy könnyebb életbe. Egymagam nem tudlak kitaníttatni. Fogalmam sincs, mihez kezdjünk most.

– Sajnálom, de sehogyan sem illek én oda. – Keresztbe fonom magam előtt a karomat, és elfordulok, hogy kinézek az ablakon. Csak mert a bátyámnak minden olyan simán ment, nem jelenti azt, hogy nekem is sikerül. Nem vagyok Quinton.

– Nem azt kérem tőled, hogy olyan legyél, mint a bátyád – mondja ki mama a gondolatomat. – Csak azt kérem, hogy *próbáld meg!* Ez az iskola lehetőség volt arra,

hogy megnyíljon előtted a világ, hogy túlléphess ennek a lakótelepnek a határain. Hogy nagyobb dolgok várjanak rád. Tudom, hogy igazságtalan – sóhajt fel –, de egyesek annak alapján, hogy csak egy fekete kislány vagy a Woodból, máris tudni vélik, mi telik tőled. Ne adj okot rá, hogy azt hihessék, igazuk van.

Hallgatok. Anya meg mintha elfelejtette volna, hogy kismilliószor hallottam már ezt tőle.

– Ha épp nem az iskolában rosszkodsz, akkor órákon át a számítógéped előtt ülsz. Ez nem egészséges, Amari!

Igazat adok neki. Mégis nehéz odafigyelnem az órákon, amikor rólam pusmognak a hátam mögött. Viszont amikor annyi fotót teszek fel Quintonról különböző honlapokra, amennyit csak bírok, akkor úgy érzem, segítem az utána való kutatást. Lehet, hogy ez túlzás, de legalább reményt tudok meríteni belőle.

– Ha bementél a lakásba, kérlek, csúsztasd be a laptopot az ajtó alá, és hagyd is ott!

– De mama!

– Nem akarom hallani! – int le. – Amíg nem határozod el, hogy komolyan veszed a jövődet, a laptop nálad marad. Holnap megbeszéljük. Most vissza kell mennem a kórházba.

Kiszállok az autóból, és becsapom magam mögött az ajtót. Vissza se nézve, a sorház felé csörtetek. Most mihez kezdjek?

A lakásban a kanapéra roskadok, és a párnákba fúrom az arcomat. Ez életem legrosszabb napja! Végül nagyot nyögve felülök, és az iskolatáskámból előhúzom régi, ütött-kopott laptopomat. Még Quinton nyerte valami

nemzetközi tudományos vetélkedőn, ahol második lett. Mintha ezer év telt volna el azóta. Mikor a következő évben újabbat nyert, ezt nekem adta.

Nem lepődöm meg, amikor a képernyő bekapcsolás után is sötét marad.

Többször be- és kikapcsolom a gépet, de továbbra sem működik. Mivel láthatóan rossz passzban van, feladom, és átmegegyek a konyhába, hogy összeüsssek valami kaját magamnak.

Csakhogy a gép azután sem indul el, miután elvettem az éhemet. Behunyom a szemem, és a laptopot a homlokomhoz emelem.

– Anya azt mondja, mondjak le rólad, és ki tudja, mikor ad vissza. *Kérlek, javulj meg!*

Ezúttal a laptop, hála az égnek, azonnal bekapcsol.

Az ingyenes helyi wifi tök lassú, de még így is tucatszín honlapra tudom felmásolni a Quinton eltűnéséről tudósító posztot.

Máskor ezután rendszerint megnézem az e-mailjét. A jelszavát hónapokkal ezelőtt kitaláltam: Bámulatos Amari – a régi szép időkben így neveztem el az általam kitalált szuperhőst. Ennek ellenére nem nyitom meg a levelezését, mert erőt vesz rajtam a kíváncsiság. Megnézem Emily Grant instagramját, hátha feltett valamit tegnap óta. Találok is a profilján egy engem megörökítő fotót, a következő szöveggel:

Kitört a vakáció! És tudjátok, mi történt még?

Végre eltávolítottuk a szemetet a Jeffersonból! Kirúgták!

A poszt tonnányi kommentet kapott a diáktársaktól. Mindössze néhányat olvasok el, mielőtt lecsapom a laptop fedelét. „Soha nem akartuk, hogy nálunk rontsa a leve-

gőt... Úgy hallom, lopni szokott az öltözőszekrényekből... Csak annyi kellett, hogy az a hülye bátyja feldobta a talpát.”

Nem rúgtak ki, és a bátyám nem halt meg! Fogcsikorgatva újra felnyitom a laptopot, hogy válaszommal elhallgattassam a kommentelőket. Ekkor értesítés jelenik meg a képernyő tetején. Quinton levelet kapott. Jéggé dermedek rémületemben.

1 új levele van. Feladó: Diszkrét Futárszolgálat.

Ami nem sokat mond, viszont Quinton soha, de soha nem kap e-mailt! Azóta ellenőrzöm ezt, amióta kitaláltam a jelszavát.

A levélben ez áll:

A csomagot leszállítottuk.

Miután Amari Peters az előírásoknak megfelelően aláírta az átvételét, újabb e-mailt küldünk.

Köszönjük, hogy igénybe vette a Diszkrét Futárszolgálat szolgáltatásait. Nálunk a küldemény mindig elér a címzetthez, akár tudja, hogy várható, akár nem! Jelen e-mail haladéktalanul megsemmisíti önmagát 3... 2... 1... másodperc múlva...

A levél eltűnik.

Meglepetésemben megborzongok. Ez az e-mail most tényleg... És mit kell aláírnom?

Kopogtatnak a bejárati ajtón.

– Csomagja érkezett.

2

ABEJÁRATI AJTÓHOZ SZALADOK, ÉS FELRÁNTOM. Rongyos öltözékű, görnyedt hátú ismeretlen áll az ajtóban. Kihajolok, és a feje felett mindkét irányban végignézek a járdán. Hová lett a futár?

– Jó napot – mondja az idegen, és nem néz fel. – Zavarhatom egy percre?

Menten előnt a bűntudat, amiért figyelmen kívül hagytam.

– Nincs pénzem. De van egy tasak mikrózható mirelit készítmény. Mama még nem ment el bevásárolni.

– Ez nagyon kedves öntől, de az imént jöttem ki egy remek vendéglőből.

– Á! – mondom. – Eszerint nem hajléktalan?

– Hajléktalan? Nagy ég, dehogy vagyok az! – Az idegen most felemeli a fejét. Idősebb férfi, takarosán megnyírt

ősz szakállal. Egy tablet fölé görnyed. – Miből gondolja ezt?

Toldott-foldott ruhájára téved a tekintetem.

– Izé, igazából nem is tudom.

Az idegen követi tekintetemet, és elvörösödik.

– De hiszen most ez a divat a... nem érdekes, hol. Önt bizonyára Amari Petersnek hívják, jól gondolom?

– Húha! – Hátrálok pár lépést. Honnan tudja a nevetem?

– Itt áll a képernyőn – mutatja a tabletjét. – Csak írja alá a kézbesítési bizonylatot, és már itt se vagyok.

– Maga a futár? – kérdem gyanakodva. – Akkor van számomra egy csomagja.

– Igen – lengeti meg a tabletet. – Bizonyos Q. Peterstől.

– Tényleg azt mondja, hogy a bátyámtól hozott csomagot? – akad el a lélegzetem.

– Igen tőle, már ha ön a húga – bólogat a futár. – Itt az áll, hogy egy *Nagyobb dolgok várnak rád készlet* került feladásra.

Nagyobb dolgok? Nem erről beszélt a kocsiiban mama?

– Ez valami vicc? – háborodom fel.

– Nem hinném – szalad ráncba a futár homloka. – Csupán részmunkaidőben szállítok ki, de komolyam veszem.

– Nos, bármit hozott, átveszem. – Ekkor jövök rá, hogy nincs nála se boríték, se doboz. – De hol van?

– Attól tartok, csak azután adhatom oda, miután aláírta a bizonylatot. – A futár átnyújtja a tabletet, én pedig odakaparom a nevetem a képernyőre az ujjam hegyével.

– És a csomag? – nézek rá várakozón.

A futár párszor rákoppint a képernyőre.

– Q. Peters régi ruhásszekrényében hagytam.

– Maga járt a lakásunkban? – kérdem megrökönyödve.

– Q. Peters engedélyével, természetesen. Most pedig, attól tartok, muszáj lesz elvennem a találkozásunkra vonatkozó emlékeit – folytatja a futár hangos krákogással. – Tudja, mi a Diszkrét Futárszolgálatnál adunk ügyfeleink névtelenségének megőrzésére. Valamikor a nap folyamán megmagyarázhatatlan késztetést érez majd annak a szekrénynek a kitakarítására. Ott találja a csomagot.

– Mit akar elvenni? – lépek hátrébb idegesen.

– Mindössze egyetlen emléket. – Előhúz valamit, ami leginkább egy távkapcsolóra hasonlít, aztán hunyorogva a tabletre pillant.

– Hoppá, ezt elnéztem! Úgy látom, magácska rajta van az *épen hagyni a memóriát* listán. Ez egyenes utat jelent a Hivatalba! Fogadni mernék! Életem legjobb harminc éve volt. Na, további szép napot!

Értetlenül pislogok. A futár már elment. Mi a csuda volt ez?

És mi van a bátyám szekrényében?

Ennyi idő után is azt várom, hogy Quinton rám kiabál, amiért engedély nélkül a szobájába merészkedtem. Belépve körbenézek a meggyűrdött rap posztereken, amelyek Stephen Hawking és Martin Luther King bekeretezett fotói mellett függnek a falon. Az ágy vetetlen, mint mindig. A hátsó falat beborítják a tanulmányi díjak és oklevelek. A nyomozók mindent felforgattak itt, hogy valami nyomot találjanak az eltűnésével kapcsolatban. Mamával azután persze mindent visszatettünk az eredeti helyére. Azt hiszem, titkon mindketten abban reménykedtünk, hogy ráakadunk valamire, amire csak egy hozzátartozó figyel

fel, egy rendőr nem. Ezt azonban hiába vártuk. Egyikünk sem járt itt azóta. Túl fájdalmas lett volna.

Ahogy belépek, előttenek az emlékek. A közös játékaikról. Vagy ahogy a padlón elheverve tervezgettünk, viccelődve, hogyan vesszük át egy napon a viláгурalmat, és hogyan mutatjuk meg a született vesztes apánknak, aki elhagyta mamát, hogy érünk valamit. Mindig számíthatunk egymásra, bármiről volt is szó. Quinton ugyan tíz évvel idősebb nálam, de ennek ellenére mindig közel álltunk egymáshoz.

Tikk... tikk... tikk...

Quinton szobája korábban nem ketyegett. Libabőrös leszek a félelemtől.

Az a fura futár talán tényleg igazat beszélt, és a csomag ott dekkol a ruhásszekrényben. Szó mi szó, minden egyes lépésnél, ahogy a szekrényhez közeledem, hangosabb a ketyegés. Csak nem egy órát küldött nekem Quinton?

Ajkamba harapok, és kinyitom a szekrényajtót. Tök üres, csak egy óriási, ronda, öreg láda van benne, amit Quinton használtan vett, mikor még kicsi voltam. Miközben én babák között turkáltam a boltban, egy fekete Barbie után kutatva, a bátyám ezt a rongyos ládát méregette, amelyről félig már hiányzott a bőrborítás. Azt mondta, pont jó lenne a világmegváltó tervei tárolására.

A ketyegés alapján, bármit is küldött nekem Quinton, az a ládában lapul. Szerencsére a zár évekkal ezelőtt eltört, ezért csak fel kell emelnem a fedelet, hogy hozzáférjek a tartalmához. Átküzdöm magam a viharvert dossziék és füzetek során, valami olyat keresek, ami ketyeg.

Végül a láda legalján egy fekete, hangosan ketyegő akatatkára bukkanok, a tetején egy fehér öntapadós cetli, rajta Quinton kézírása.

Kizárólag Amari számára

Kikapom az aktatáskát a ládából, és a padlóra helyezem. Mi lehet benne? Matatni kezdek a zárral, de nem nyílik, ezért megpróbálom felfeszíteni. Nem járok sikerrel. Ekkor azonban újabb üzenetet fedezek fel az oldalán.

Éjfélkor nyílik ki,
az utolsó tanítási napon

Nyelek egy nagyot, miközben vadul dobog a szívem. Quinton soha nem beszélt arról, hogy egy aktatáskát tartogat nekem. A kézírás azonban kétségtelenül az övé.

Talán a hollétét vagy a történeteket akarja felfedni előttem. Fél évnyi örült aggódás után... talán így tudom majd megtalálni?

Az ébresztőórájára pillantok: négy óra, tizenhárom percet mutat. Még nyolc óra van éjfélig. De hát pontosan mire is várok?

11:58

Két perccel éjfél előtt a szobámban vagyok, térdemet felhúзва kuporgok az ágyon. Az aktatáska az ágy távolabbi végén hever, és gyanús benyomást kelt.

Újra kimegyek az előtérbe. Mama már néhány órája itthon van, de nem látok fényt az ajtaja alatt. Bizonyára alszik. Helyes. Bármi is van az aktatáskában, Quinton félreérthetetlenül közölte, hogy egyedül én láthatom.

11:59

Fel-alá járok a szobában. Meg kell hagyni, teljesen kész vagyok. Mégis mit gondolok, mi fog történni?

12:00

Kattanást hallok.

Hatalmasat ugrom meglepetésemben. Az ágyamhoz osonok, és leülök. Nagy levegőt veszek, és kinyitom az aktatáskát. Zöld és lila csíkok néznek vissza rám.

Benyúlok az aktatáskába, kivesszem és a fény felé tartom a puha anyagot. Egy nadrágkosztüm zakóját tartom a kezemben. Életemben nem láttam ennél rondábbat! Előveszem a hozzá illő nadrágot is. Sejtelmem sincs, mi ez, de önkéntelenül is elmosolyodom. Ez a húzás határozottan Quinton béna humorára vall.

Van még más is az aktatáskában: egy boríték és egy vastag fémkeretes szemüveg. Egy csomó cetli van ráragasztva.

Kérlek, feküdj le, mielőtt ezt felveszed!

Komolyan beszélek.

Halál komolyan!

Jól van, nyugi! Felfogtam. Közelebb húzom magamhoz a szemüveget. Kicsit nehéz, de különben tök átlagos. Semmiképpen nem látszik olyan veszélyesnek, hogy okot adjon három figyelmeztetésre. Megszédülhet tőle az ember vagy mi? Hanem ha Quinton kérése halál komoly, hát legyen, megyek és leheveredem.

Az ágyam széléhez húzom az aktatáskát, és elfekszem az ágyon, mielőtt felvenném a szemüveget. Miért csap akkora hűhót a bátyám...

– Amari? – szólal meg a hang, amit ezer közül is felismernék.

– Quinton!?

3

ELFORDÍTOM A FEJEM, ÉS MEGLÁTOM A BÁTÝÁMAT A SZOBÁM közepén, ideges mosollyal az arcán. Olyan függén mászom le az ágyról, hogy majdnem megbotlom a saját lábamban. A következő pillanatban már Quinton derekába csimpaszkodom. Egész testemben remegek, amikor viszonozza az ölelésem.

– Nekem is hiányoztál! – nevet fel.

Elengedem, és ő is kibontakozik a karomból. Életemben nem voltam még ilyen boldog! Az én nagy, okos bátyám hazajött! Itt van, teljes valójában!

– Hogy kerülsz ide? Hol voltál? Szólnunk kell mamának! – hadarom, és eleven arcába nézek, amelyen most széles, idétlen vigyor terül el az óriási szempár és az egyenetlen hajvonal alatt.

– Majd mindent megmagyarázok. Addig is bízz bennem! Szükségem van a bizalmadra! Oké?

Persze, hogy megbízom benne! Hogy került elő csak úgy, a semmiből?

– Ühüm, oké.

– Gyere utánam! – ezzel megfordul, és kifut a szobából.

Üldözőbe veszem, de mama továbbra is kivilágítatlan ajtaja előtt lefékezek. Meg kell mondanom neki, hogy Quinton hazajött. Többé nem kell búslakodnia! Minden visszazökkenhet a régi, megszokott kerékvágásba.

– Erre most nincs idő. Sietnünk kell! – szólongat Quinton a nappaliból. Kinyitja a folyosóra nyíló ajtót, és kirohan.

A nappalin átsprintelve visszásandítok mama ajtajára, hátha felébredt a hangos beszédre. De nem, nem gyújtott villanyt.

Nem hagyhatom, hogy Quinton csak úgy elmenjen! Utána futok hát. Igyekszem tartani az iramot; ez minden, amit tehetek.

– Hová megyünk?

– A tetőre – szól vissza.

A tetőre? Régen sokat jártam vele oda, bár mama tiltotta, mondván, hogy veszélyes. Mintha nem lenne elég eszünk, hogy távol tartsuk magunkat a legszélétől.

Felfutunk a tucatnyi lépcsőn, ki a széles, üres tetőre. Ma éjjel azonban nem üres.

– Az ott egy hajó? – lepődöm meg.

– Az bizony – vigyorog Quinton a válla fölött.

Akkora, mint egy iskolabusz, és a kis fakunyhó a fedélzeten úgy fest, mintha a szó szoros értelmében odapotytyantották volna. Kőből rakott kéményéből füst száll az ég felé. A fedélzet elülső felét ragyogó aranykorlát öleli körül.

Akaratlanul is felnevetek, olyan vicces ez az egész.
Mégis mi a fene történi?

– Ez meg hogy került ide?

– Sietnünk kell! – Quinton eltűnik a túloldalon. Megyek utána, közben végigsimítom a sima hajótörzset. Olyan fényes a fája, hogy visszatükrözi az arcomat a holdfényben.

A bátyám odaint magához. Megránt egy fogantyút, mire a hajó oldala egy ponton szétnyílik és rövid lépcsővé alakul. Quinton megy be először, én utána.

A hosszú helyiség, ahová jutottunk, végigfut a teljes hajón. Két priccset fedezek fel meg két kardot (?!). Quinton újabb lépcsőhöz vezet a hajó végében.

Felmegyünk rajta, és a fedélzeten találjuk magunkat. A bátyám a két nagy, fából készült kormányhoz vezet. Az előttünk lévő balra és jobbra fordul el, mint bármely más hajón. A tőle jobbra esőt viszont csak előre-hátra lehet mozgatni.

Kinyújtom a kezem, ujjaimmal megérintem a közelebbi kereket. Majdnem elesem, amikor a hajó zökkenve megindul előre.

Quinton kinevet.

– Előbb föl kellene emelkedned valamennyire – biccent a jobbra eső kormány felé.

Hátrébb lépek, és hitetlenkedve ingatom a fejem.

– Hová föl? Azt akarod mondani, hogy...

– Igen, bizony, azt akarom mondani! – vigyorog kajánul, és óvatosan előretolja a jobb oldali kereket. Mozdulatlanná dermedek ijedtemben, amikor emelkedni kezdünk. Két kézzel és minden erőmmel kapaszkodom a korlátba. A sorház, ahol lakunk és minden más a környéken egyre kisebb és kisebb lesz, ahogy egyre magasabbra emelkedünk. Ez meg hogy lehet?

A bátyám roppantul élvezi a kétségbeesésemet.

– Nyugi! A hajó háromtengelyű. Ami azt jelenti, hogy képtelenség leesni róla.

– De hát *repülünk*, Quinton! Miért csinálsz úgy, mintha ez teljesen rendben lenne?

Újra az a titokzatos vigyor.

– Talán azért, mert teljesen rendben is van.

Mindkét kezével megragadja az első kormánykereket, mire a hajó nekilődül. Minden elmosódik körülöttem, a csillagok fénylő csíkokká nyúlnak. Érzem az arcomba fújó szelet. Ahhoz képest azonban, amilyen sebességgel repeszthetünk, stabilan állok a lábamon, mintha még mindig a földön lennék.

Quinton elengedi a kormányt, mire a hajó finoman lelassul, és megáll a magasban.

A tenger sós illata megcsapja az orromat. Amerre a szem ellát, víz terül el.

– Ez az óceán?

– Nézz bele a korlát melletti távcsőbe, és fordítsd lefelé! Mondd el, mit láatsz!

Lefelé? Ki néz lefelé egy teleszkóppal?

Kételyeim ellenére a távcső mellett termek, és belenézek.

– Mindenütt csak az óceánt látom.

– Nézd tovább! Ez egy különleges teleszkóp, beletelik néhány percbe, amíg a szem hozzászokik.

Hunyorogva meregetem a szememet. Nem látok semmit, de aztán mégis... Egyetlen kurta másodpercre villan csak fel... fehér csík, ami villámként cikázik végig az óceán fenekén.

– Mi volt ez? – kérdezem.

– Figyelj tovább! És állítsd be a távolságot!